

СТАНИСЛАВІВСЬКЕ СЛОВО

ВИХОДИТЬ ТРИЧІ В ТИЖДЕНЬ

Рік II.

Станиславів, п'ятниця 24 квітня 1942.

Ч. 46 (87).

Ляваль премієром Франції

Заступник президента ради міністрів, адмірал Дарлан, зголосив димісію. Маршал Петен поручив утворити новий уряд Пієрові Лавалю, який зумів вже запропонувати частинний склад нового кабінету. З хвилиною назначення

Лавала премієром маршал Петен, який був дотепер начальником держави і премієром, задержав тільки ставовище голови держави. Адмірала Дарлана іменовано верховним вождом всіх збройних сил Франції.

Австралія у війсьній зоні

Австралійське воєнне міністерство видало розпорядок про те, що ціла австралійська територія стає від дня оголошення розпорядку офіційно воєнною зоною. Всі мешканці Австралії тепер фактично будуть підлягати воєнному праву. Австралійський премієр заявив в знак з таким розпо-

рядком, що Австралія мусить тепер боронити своє існування та життя. Війна тепер буде йти в Австралії під кличем: „Жити або згинуть“. Цей розпорядок та пояснення до нього як не можна краще зисовує нам ціле положення в тій полосі воєнних дій.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ НІМЦІВ В БРАЗИЛІЇ

Бразилійський уряд почав переслідувати німців в Бразилії та громадян німецького походження. Вистарчить якийсь патак, якийсь здогад і поліція негайно впадає до мешканця та перевертає його дотори дном. Часто арештованих переслідують, приміюючи вободі і тортури. Дотепер арештували в Ріо де Жанейро 200 німців. За інформаціями Рейтера, бразилійський уряд хоче виселити всіх німців та

замкнути їх в концентраційні табори за кільчастими дротами. Табор має бути на безлюдній острові з дуже нездоровим кліматом. Очевидно, це рівнялося б видимій смерті. Незалежно від цього влада замислює німецькі склади та підприємства, а майже всі склади конфіскує. Теперішній міністер заграничних справ Аранка був довголітнім амбасадором у Вашингтоні. Нічого дивного, що ворожо відноситься до німців.

Повітряна перевага над Австралією

Японське летунство нещодавно атакує австралійське узбережжя на північ від стратегічних точок, а саме порт Дарвін і порт Мересбі. Японська Цісарська Кватіра подає, що до 20. IV. збито

над берегами Австралії 66 літаків. При тому втрачено тільки 6 власних. Японське летунство, виявляє повну перевагу над ворожими машинами і летунами.

Ворожі втрати в Бірмі

Японська Головна Цісарська Кватіра подала до відома підсумки втрат впротиння за фронті Бірми. За час від 10 березня до 14 квітня австралійці втратили 120 літаків, 62 танки, 37 гармат, 238 вантажних возів, як теж

багато іншого воєнного матеріалу. Втрати в людях-вивесять 4.500 вбитих і ранених. Крім цього взято до везовлі 500 жовніврів. Японські втрати вносять: 161 вбитих і 449 ранених.

Прийняття української делегації Губернатором д-ром Вехтером у Станиславові

Відче свого побуту у Станиславові СС Бригадефірер Губернатор д-р Вехтер прийняв теж делегацію Українського Окружного Комітету і посадинок в Станиславові.

Губернатор просив її представити подяку українському населенню за його дотеперішню співпрацю, а далі вказав на те, що для забезпечення гармонійної співпраці на майбутнє слід необхідно представникам українського населення піддержувати постійний і тісний зв'язок з Крайсаутном. Слідим під теперішню пору завданням, якому треба відпорядкувати весь труд — це довести війну до перекожного кінця. Все інше мусить поквитися війни на другий план. Для визволення цих

завдань необхідно теж виконувати з цілою енергією всі видані розпорядки: при тому він сводиться, що українське населення, як і досі, всецільо буде стояти до розпорядковості. Через те слід відкласти на пізніше всі інші справи.

У відповіді Губернаторові посадинок Станиславові заявив, що населення Станиславівської округи готове беззапечно віддати весь свій труд, щоб таким чином осягнути намічену Губернатором мету. Крім того посадинок Станиславові просив Губернатора передати Фіреорові подяку всього українського населення за визволення його з большевицького ярма.

ПРОМАХИ НАШОГО БУДНЯ

Це вже високий та гордий ступінь розвою якоїсь національної збірноти, коли всі її члени не тільки однаково думають, але передусім діють в одному напрямі. Але немає мабуть тепер народу, в якому все до решти було б узгіднене та в один бік спрямоване. До цього не дійшли навіть державні народи, а що вже говорити про недержавні. Зокрема ми серед цієї шматливої та химерної світової ситуації, в якій доля велить нам жити, хотіли б бачити себе найтісніше згуртованою та об'єднаною національною групою, хотіли б доказати світові, що жорстокі будні нашого придавленого, здавалось би іноді, роздавленого національного життя — вирощують все ж таки при подуві весни гарні квіти заповідників майбутнього росту. Звідтіля у нас отой неспокої, часом гаряче розчарування, коли знаходимо між собою недомагання, відосереднені і національно шкідливі рухи. Тому то часто попадаємо в зневіру, відносно нашої національної моралі, чи наших державотворчих спроможностей. Але вистарчить, щоб десь сильніше виявились додатні суспільнотворчі прояви — ми вже думаємо інакше, набираємо відваги та самоопанування. Ціла оця гама настроїв від чорних до дуже ясних питома не тільки нам, вона існує і в інших народів.

При заграві нової доби нашої історії трудно було б говорити, що ми дійсно так об'єднані, як який-небудь державний нарід Європи. Бо коли говориться про єдність, то розуміється вже якісь правдиві її вияви, якісь вчинки загального значення, які служать всецільо національним інтересам. Отже, наприклад, тепер датки на полонених є виявом на ділі такого нашого об'єднання на широкій національній площині, а натомість отаке, як нахил наших селян торгувати тільки з жидами, даліше, без розбору з арійцями, а найменше з українцями, є абсолютно протинаціональним проявом. Значить, у нас вже чи не в кожному селі всі відчувають потребу національної спільноти, зокрема по таких болючих досвідах, як польське і большевицьке панування, але поза чистою подуманою чи відчутною свідомістю вони не є в силі її перевести в чин і за нею керувати своїми вчинками. Чи не кожний день приносить нам щораз то новіші промахи в тім напрямі. І тому, коли чужинці дивляться на нас, то хочуть пізнати нашу здібноти не з наших слів, але передусім з діл. Коли хтось послухас на однім чи двох концертах наших пісень, чи побачить нашу ношу, то це його переконає тільки про нашу культурні можливості, але ніяк про нашу дійсні суспільно-творчі здібноти.

Повернемо ще до наведеного прикладу про поміч села українському місту. Треба рішучо ствердити: село

не чує себе органічно зв'язаним із містом. При цій нагоді хочемо пригадати, що ніхто інший, як тільки українська інтелігенція, яка знаходиться тепер в доволі тяжким матеріальним положенні, дала докази безкорисної праці для нашого села на протязі цілих десятків літ своєї діяльності до війни. І це саме є одно з недомагань нашого одноцілого фронту. Село не сповняє тепер своєї повинности супроти інтелігенції міста. Говоримо тут про фронт український в противенстві до всяких інших, яких суцільність, нажал, — це треба признати, — вища від нашої. Приходиться ствердити, що члени інших національних груп уміють бути значно більше солідарні, триматися разом та себе взаємно підпомагати. При цій нагоді можна заторкнути між іншим, наприклад, справу постави наших урядників по урядах, деяких міродайних осіб, які руководяться т. зв. безоглядною справедливістю, тратять почуття дійсности та підлягають сугестивним впливам суцільніше зєднаних інших національних груп, дуже часто підсвідомо. В практиці воно виглядає так — і це не тайна — що чужий скорше поладнає справу у нашого чоловіка, як свій. Тоді як наш чоловік у чужого з правила нічого не дібеться.

Серед цих тяжких часів часто строге та безоглядне приміювання права стає саме найбільшим безправством. Над цим повинні добре призадуматись ті, які виконують тепер розпорядки та є створками публичного ладу. Розуміємо, що їх служба є тяжка, але і від них вимагаємо розуміння передусім національної солідарности. Як же ж легко є нині перемішати звичайного гірського зарібника чи бідняка селянина, який іде з заробленим вузликом хліба, зі спекулянтном, який хвалиться, що уміє собі раду дати навіть з поліцією та заробляє грубі тисячі, очікуючи кожної весни „сікорків“. Добре уважаймо, бо зле застосоване право може коштувати і життя не одного безпомічного. Не можемо при тому всьому забувати, що ми є передусім члени одного народу та мусимо одні одним, де тільки це можливе, помагати. Дивімся, як це роблять інші, як дуже вони себе пильнують, підпомагають, як уміють знайти дороги (часом дуже погані!), щоб самим скористати.

Але мабуть найбільшою перешкодою на полі нашого об'єднання — це т. зв. особисті порахунки. Ясно, що ніде нема на світі такої ідеальної збірноти, де не було б якихось заздростей, завистей, незгод та ворожнеч між поодинокими її членами. Це зовсім людська річ. Але це саме і є штука при задержанні всяких ріжниць та особистих противенств дійти до загальної згоди. Члени такої суспільности мусять бути так вироблені і усвідомлені,

щоб вони відчували, як далеко можна зайти у взаємних протиставленнях, та якої границі не можна переступити. Чим далі буде посунена границя загальних інтересів, тим воно краще. А якраз народи на низькій ступені розвою відзначаються найбільше можливим роздільним, розспаренням та розсіданням на малі гуртки, партійки, сторони чи воюючі роди. Хоча ми далекі від такої розбитості, всеж такі особисті амбіції та порахунки поодиноких людей починають прибирати такі розміри, що воно може бути загрозливим. Адже є люди, які без вагання одним почерком пера спричиняють навіть своїм найближчим страшне нещастя, використовуючи до цього видумані провини з часів большевицької займанщини. Все це в більшості подиктоване шкурним інтересом без якої-небудь суспільної спонуки. Через це неодного порядного українця стрінула велика неприємність, нераз і поважна матеріальна втрата.

Оце злорадне донощитство є чи не найбільшійою справою нашої дійсності. Воно є не тільки найкрайніше шкідливе, але й перетяжуче непотрібно працею держави уряди. Цьому лиху треба видати безпощадну боротьбу. Заки зробимо який вчинок, глибоко застановимося, чи матимемо чисте сумління перед Богом і рідною Нацією. Ми надто багато втратили людей, щоб могли отак з легким серцем їх ще далі позбавляти. За останніми підрахунками тільки Галичина втратила до 200 тис. українців. Самовинищування це протиприродний прояв збочення, негідний народу, що хоче зачати нове життя. Що лише забуваючи все низьке, особисте, мале та дрібязкове, зможемо піднести вище та охопити кругозором великі всенародні престої. Потрібне нам об'єднання, відчуття близької спільності може тільки тоді з'явитися, коли здобудемося на деяке самовідречення та підпорядкування себе надзвичайному чинникові, яким є Богом дана нам повинність служити своїй Нації.

Заява турецького міністра

Міністр закордонних справ Туреччини Саракоглу сказав на журналістичній конференції в Анкарі заяву відносно теперішнього становища Туреччини. В цій заяві підкреслено, що метою зовнішньої політики Туреччини є надалі залишатися оборона турецької нейтральності. В теперішніх тяжких часах треба бути зокрема дуже обережним. Міністр звернувся до приватних представників преси з закликом, щоб вони в своїй журналістичній праці мали це на оці. В зв'язку з процесом в Анкарі можна помітити деякий натиск Советського Союзу на Туреччину. Міністр заявив, що супроти цього треба задержати спокій, бо тепер не час на пресову полеміку. Публична опінія Туреччини прийняла цю нову заяву з задоволенням.

Згідно з повідомленнями з Тегерану іранський уряд зриває дипломатичні зв'язки з Японією. Очевидно, це сталося під натиском, бо іранський уряд не є урядом незалежним від часу зацяття Ірану Англією і Советами. Рейтер підкреслює в своїй повідомленні, що іранський уряд зробив це з власної волі. Московська агенція „Тасс“ подає, що якнебудь зволікання в тій справі зі сторони Ірану було б привело до поважних ускладнень. Коли йде про японську реакцію на цей політичний акт, то в тій справі бракує офіційних даних. Японська газета „Нічі-Нічі“ пише з того приводу: „Якщо англійці і американці уживають цей акт за свій успіх, то вони дуже помилуються. Події в Ірані і в Франції та цей факт, що всі Балканські держави прилучилися до держав осі, вказують, що ви-

Затемнення в Ірландії

В Ірландії оголошено розпорядок про затемнення. В повечерню до цього говориться, що населення мусить негайно поробити все потрібне до того, щоб могли цілковито затемнити свої кензики. Розпорядок про цілковите затемнення може пояснитися кожного дня. Молда числиться тільки з дуже коротким попередженням, так що треба бути готовим на всякий випадок.

Американці стріляють кулями дум-дум

Американці стріляють кулями дум-дум. Ствердили це японці в бою на невеличкому філіппінському острові Себу. Як відомо, по думці міжнародного права та за загально прийнятими звичаями не можна вживати цих розривних ружничних та скорострільних куль, які розриваються в тілі раненого, навіть найменшу рану роблять смертною. (тп).

ДРУГІ ГАВАІ

Останні великі втрати англійської флоту біля Цейлону можна прирівняти до великої гавайської катастрофи на самому початку війни. Англія втратила тут знову один літаконосць, 2 кружляки, один винищувач та один розвідувальний корабель. Головного удару, так як і на Гавах, завдало тут летунство. Англійська адміністрація не могла цього затаїти відразу, признавшись до деяких втрат. Англійці не співішались признаватися до таких втрат вже хочби через Кріса, який вів тоді важливі переговори з індіанцями. Але цих втрат не вдалося затаїти, а вістка про новий розгром морських сил Англії скоро розійшлася по цілій Індії. Це без сумніву теж завважало на становищі індіанців та припечало невдачу Кріса. Цейлон — це виліт в обороні колі Індії та нова наука для Англії не перецінювати своїх сил на морю.

Англійський список кораблів з початку війни висказує 15 тяжких кружляків та 57 легких. Але з цих 72 багато вже затоплено перед японсько-англійською війною. До кінця грудня британська адміраліція подала втрату 13 кружляків. За той час пропав на Середземній морі кружляк „Наад“ та один кружляк класу „Ландер“. В бою

біля Лан Англія втратила „Екстера“, „Перша“ та „Гоберта“. Тепер біля Цейлону затонули дальші кружляки важкого типу. Так що від початку цього року втрати Англії виносили найменше 9 кружляків, а від початку війни 21 важких і легких кружляків. Найбільша втрата це літаконосць „Гермес“ одинокий того роду корабель, відразу будований і призначений на плаваюче летовище, тоді як всі інші це звичайні кораблі, щойно попередньо вивчені та приспособлені до цього.

Головну роль в цій новій бою знову відіграли такі повітряні сили, яких у англійців не було. Лондонська пресова служба признає трудну ситуацію та між іншими каже: „Коли б хтось все це таки хотів запитати, чому Британія не висилає більшої флоту на охорону Індії, то відповідь на це зовсім ясна. Це та сама відповідь, яку можна дати всім, які ще фантазують про другий фронт. Великобританія воює вже на в'ялох, навіть на сімох фронтах, або принайменше є там зв'язана. Один фронт — це Атлантик, другий сама Великобританія, потім повітряна війна над континентом, Середземне море і Лівія, Близький Схід і Іран, Індія, Цейлон і Бірма“.

ХТО БОГО МАЄ „ВІДТЯЖИТИ“

Як Англія та Америка можуть доповісти Советам? Цим питанням цікавиться американський письменник, майор Джорж Фільдінг Еліот. В одному американському часописі подає він, чого треба, щоб перевести висадку військ в якомусь місці Європи та щоб таким робом створити другий фронт, про який криють большевики. Отож по думці американського фахівця, перекинути сузову армію до Європи можна лишень тоді, коли маються бойові кораблі, багато кружляків та винищувачів, добре zorganizовану службу міноловів з відповідною охороною, велике число транспортних кораблів з численною воєнною охороною та перевагу в повітрі. Але навіть ко-

ли б це все мати, то ще й тоді треба рахуватися з такою німецькою обороною, такими втратами та несподіванками, що весь план „другого фронту“ міг би перекинутись коміт головою. Американський фахівець вважає, що найкращою запорукою успіху будьякої англо-американської акції проти німців є наступ большевиків, який слугав би німецькі сили. Іншими словами американці вимагають тепер від большевиків того самого, чого большевики жадають від американців. (тп).

Пімста на жінках і дітях

Американці грозять Франції, що не вислатимуть туди ніяких харчів. Це має бути ніби кара за останній розвиток подій у Франції. Французьким прем'єром стає колишній кілька-кратний прем'єр і міністр закордонних справ, чільний французький політик, Пер Лявал, який завжди заступав думку про потребу французько-німецького прозв'язання та мирного співжиття. Прихід цього політика до влади у Франції викликає в Англії та Америці безсилу люту, яка проявляється в репресіях супроти французьких жінок і дітей, що їх Америка хоче вилучити. (тп).

Розрив дипломатичних відносин

Згідно з повідомленнями з Тегерану іранський уряд зриває дипломатичні зв'язки з Японією. Очевидно, це сталося під натиском, бо іранський уряд не є урядом незалежним від часу зацяття Ірану Англією і Советами. Рейтер підкреслює в своїй повідомленні, що іранський уряд зробив це з власної волі. Московська агенція „Тасс“ подає, що якнебудь зволікання в тій справі зі сторони Ірану було б привело до поважних ускладнень. Коли йде про японську реакцію на цей політичний акт, то в тій справі бракує офіційних даних. Японська газета „Нічі-Нічі“ пише з того приводу: „Якщо англійці і американці уживають цей акт за свій успіх, то вони дуже помилуються. Події в Ірані і в Франції та цей факт, що всі Балканські держави прилучилися до держав осі, вказують, що ви-

надки йдуть в зовсім іншому напрямі та приведуть назбаром до протинаглійського та протинамериканського фронту на Близькому Сході“.

Шпигунська афера в Швеції

Викрита в Штокгольмі шпигунська афера охоплює чимраз дальші круги. Крім арештованих до тепер чотирьох чехів, арештовано ще більше чехів, яких піддано слідству. Показується, що в Швеції діяла ціла шпигунська організація, якої головою був філіппінський директор, чех Володимир Ванек. Він був знаєм в Штокгольмі особою. Він урядовав великі прибутки, на яких перша бувало по 1.500 осіб. Штокгольмська преса присвячує цій афері велику увагу та заповідає ревіляції в тій справі.

Звідолення Верховної Команди

З Головної Квартири Фірера 22 квітня 1942 р.

Верховна Команда Збройних Сил повідомляє:

В районі Донця німецько-румунські частини розбудовані і замінені точкою оборони ворога та взяли деяке число полонених. В середньому і північному відтинку східного фронту відбито багато місцевих ворожих наступів. Під час одного власного наступу проломив відділи війська і СС завзято оборонювані ворожі становища в лісі, забрали досить велике число полонених та здобули 13 гармат. Відділам бойової і стрілкової авіації атакували залізничні забудовані поза лініями ворожого фронту. Три поїзди в амуніцію після того, як поцілено їх бомбами, вилетіли в повітря. Прорвано багато залізничних ліній та знищено велику кількість транспортного матеріалу.

В Північній Африці не було жодних більших бойових дій.

У військових діях Лявалети та на летовищах острова Мальти знову заводило великі знищення безнастанними налетами летунства. Ворог втратив 9 літаків знищених на землі та 7 в повітряних боях над островом.

Легкі бойові літаки затопили вчорашнього дня коло південних англійських берегів ворожих торговельних корабель на 3.000 тон водомістності. Минувлої ночі бойові літаки збомбардували одну фабрику муніципії в Південній Англії, після чого зауважено ексальові.

Далекосхідне воєнне положення

На всіх відтинках фронту в Бірмі йдуть дальші вперті бої. В Токіо рахуються з тим, що англійці будуть змушені залишити цілу середню Бірму. Вони не зможуть вже її оборонити по упадку міста Мангге. Ударна японська сила збільшилася в останніх днях, бо прийшли з Рангуун підкріплення на зміну змученим довгими боями частинам. Англійці приготувалися до завзятої оборони міста Мандалай, через яке йде ще однакова сполука Індії з Китаєм. За всяку ціну вдержати її хочуть китайські відділи. — В китайській провінції Шантуїг японці по розбитті частин ворожого японського війська очищують терен. Під час цієї акції здобули вони багато воєнного матеріалу. Острів Кореджідор дальше є предметом безнастанного японського обстрілу. Самі американці признають, що японські налети та артилерійський обстріл спричинили на острові багато шкід.

Наради в Лондоні

В Лондоні відбуваються тепер англо-американські наради. У проводі американської делегації стоїть шеф американського генерального штабу Маршалл. Англійські та американські часописи висловлюють різні думки про тему цих нарад. Одні кажуть, що американці настискають в Лондоні на англійців, щоб вони себе активніше проявляли, знову інші англійські часописи говорять про Індію та про Бірму, як про предмет найбільшої журби англо-американських стратегів та міністрів.

Японія узброює торговельні кораблі

Для безпеки своїх торговельних кораблів перед повітряними атаками на морі, японський уряд видав розпорядок, який пічне діяти від 1 травня. Цей розпорядок передбачує узброєння торговельних кораблів, як також тісно співділяти кораблі, що знаходяться на повній морі, в чинниках протиповітряної оборони на суші і на морі.

ЮВІЛЕЙ ГОСПОДАРСЬКОЇ АКАДЕМІЇ

Н О В И Н К И

24
КВІТНЯ
1942

СЬОГОДНІ — П'ЯТНИЦЯ: Антиш сщм.
ЗАВТРА — СУБОТА: Василія при.
ПІСЛЯЗАВТРА — НЕДІЛЯ: З. О. росл. Арт.

Цього року, в травні, місяці минає 20 літ від заснування відомої Української Господарської Академії (УГА) та 10 літ від заснування Українського Технічно-Господарського інституту (УТГІ) в Подєбрадах. Академія формально була відкрита 16-го травня 1922 року. Своєю навчальною та науковою діяльністю провадила понад 13 літ, ліквідувавшись під примусом аж в кінці 1935 року.

За час свого існування УГА, — ця наша національна політехніка, не тільки підготувала 600 українських фахівців вищої кваліфікації — українських інженерів, і не тільки започаткувала видання української технічно-господарської високо-шкільної підручної літератури, але й навчала на національну традицію українського високого шкільництва, значного, в Україні від часів Київської Мовчально-Могиллянської Академії в XVII—XVIII століттях.

Своєю діяльністю Українська Господарська Академія відграла і тепер відграє через свого настуника — Український Технічно-Господарський Інститут Повоєнного Навчання в По-

дєбрадах — таку поважну роль в нашому культурному житті, що Ювілей 20-ліття з дня заснування Академії стає не тільки святом самої школи й її абсолютів та студентів, але справжнім культурно-національним святом цілого українського громадянства. Тому ще перед кількома місяцями в Празі розпочалася в дотичних колах української суспільності енергійна акція, щоб достойно відсвяткувати цей Ювілей. До участі у святкуванні Ювілею УГА згодилися до цього часу такі установи та організації: 1) Український Технічно-Господарський Інститут в Подєбрадах; 2) Спілка Професорів Української Господарської Академії, Прага; 3) Товариство Прихильників Української Господарської Академії, Прага; 4) Український Вільний Університет, Прага; 5) Українське Національне Об'єднання (УНО), Берлін-Прага; 6) Український Центральний Комітет, Краків; 7) Секція Інженерів при УНО, Прага; 8) „Сільський Господар“, Ярослав; 9) Український Допомоговий Комітет, Ярослав; 10) Повітовий Союз Кооператив, Ярослав; 11) Український Консум, Ярослав; 12) Товариство „Ро-

дина“, Ярослав; 13) „Сільський Господар“, Львів; 14) Спілка Українських Інженерів в Словаччині; 15) Українська Академічна Громада, Прага. Зголошення дальших українських установ та організацій очікується. Зголошення слати на адресу: „Ukrainisches Technisch-Wirtschaftliches Institut in Podiebrad, Protektorat Böhmen und Mähren (Juwilejny) Komitet“.

Для підготовки й організації самого Ювілейного Свята створено Діловий Ювілейний Комітет в складі: Голова — Др. М. Галаган, (був Секретар Організаційної Комісії при заснуванні Академії), Заступник Голови — інж. Д. Зубченко (Абсолювт Академії), Генеральний Секретар — Проф. Вікт. Доманицький (проф. Академії та Укр. Університету), Скарбник — проф. М. Добринський (професор Академії), Пресовий референт — лект. інж. Гр. Денисенко (абсолювт Академії). Помімо Ювілейного святкування 20-ліття Академії, підготовляється також видання великого фахового збірника з історично-науковим та методологічним матеріалом з царни української технічно-господарської освіти.

Відбуття Ювілейних урочистостей проєктується: 1) в Подєбрадах — на 16. V. 1942, 2) в Празі — на 24. V. 1942. Установи, організації й особи, що побажають вислати листові ювілейні привітання, мають адресувати на вищеподану адресу.

Крім того, в окремих місцях, де перебувають інженери-абсолювати УГА та студенти й курсанти УТГІ, передбачається влаштування місцевих Ювілейних Свят УГА. До цього часу зголошилися ініціатори влаштування таких свят в настуних містах: Берлін, Краків, Варшава, Львів, Ярослав, Холм, Люблін, Грубеши, Замость, Сянок, Криниця, Горденка, Леслав, Пардубіце, Братислава.

Закликається всіх абсолютів УГА, студентів УТГІ, членів Товариства Прихильників УГА та організоване українське громадянство до участі в Ювілейному Святі 20-ліття української Господарської Академії та 10-ліття Українського Технічно-Господарського Інституту Повоєнного Навчання.

Інші українські часописи просяться передрукувати цей комуїкат.

За діловий Ювілейний Комітет: проф. Віктор Доманицький, Генеральний Секретар; Др. М. Галаган, голова.

ДЕЩО ПРО НАШУ ІНТЕЛІГЕНЦІЮ

Великою небезпечкою для кожного народу, що по довгих літах неволі збирається жити самостійним, вільним життям, є спадщина по найдикіших. Та спадщина може бути двома. Передусім будуть це деякі, що так скажу, позичені піхи та привички чи те з області матеріального, чи духовного життя. Такою грізною спадщиною по російській неволі є у наших братів з-пона Збруча деякий нахил до доктринерства, який чужий українському духом, а такий рідний російському. Також небезпечною спадщиною є у нас в Галичині палих деяких одиниць до життя понад став по ширем подвигі, нахил до деякого „гінтанізерства“. Таких одиниць небезпечної спадщини вояками навести багато, дуже багато. Та не про цю небезпечку хочу сказати ніякі кілька слів. Хочу говорити про другу небезпечку.

Інтегральною частиною неволі є те, що життя невольника не може неесторонньо розвинути. Найдики дбає всяди-а є спадщина про те, щоби те життя куляло через односторонній росій, оскільки такого росію навагал спичити не може. Коли наша земля по росізі давньої Польщі опинилася під Австрією (1772 р.) від оглядом суспільного розчужування представалася нам нирід дуже нечесо. Ми мали росиченні тільки дві веретви суспільні: селянство та духовенство, „длин і по“ — як агіліно говорили поляки. Це були наслідки польської неволі, що довела наш адороль, несдиференційований народ до такого жерниого стану, до примитиву Жатте-творчі сили нації не могли погодитися з таким станом. Серед трохи сприятливих обставин життя за Австрію, починає народ витворювати нову провідну веретву, свою Інтелігенцію, що була чаше еманцією народу. Зрієт Інтелігентна провідна веретва шнов скорий Темом, а всетаки важко було нам дорівняти від тим оглядом полякам, що мавчи вже перед тим росичену Інтелігенцію, дістанували нас найде в кожній ділянці життя. Протех завдяки спільному русалю народу, ми йшли певним астром до країн-го життя. Але й у цьому астрі крилясь деяка однобичність, а саме майже цілковите занедбаня ремісничої та купецької веретви, яка — і так дуже нечисленна — скоро почала децифіналізуватися. Про кооперативну ділянку годі говорити, бо тут перед нершою світовою війною починалось тільки прощання. Ця однобичність відбалась вишко на українському житті від Польсьов. Згадати тільки скілян дувал, модерних концерти, т-шо вимагала від нас розбудова кооперативної ділянки з яким трудом і як швидко серед невідрадних обставин польської неволі поступали справи ремісничих і купців.

Воєний роки 1914—19 перетворили наш народ з стійкої мери в націю. Треба було з суспільної ділянки розбудувати все те, що модерна нація має мусити. Що правда, тут чи там ми таки самі авторочали трудності та перешкоди у ті розбудові. Пряміром — деякі кооперативні ділі, заданені в свою високу кооперативну ділю, не зміла зайати відповідного становища до приватної ініціативи, а навіть часто поборювали свої почини в як приватизація. Що така боротьба була недовільна та шкідлива, не треба навіть домазувати. А протех коли гаяємо на провідне нами черть стійкість, мусимо сказати, що зробано за той час дуже-дуже багато. Варавді війна та військ більше-

вищої орди зничили у високій мірі наш матеріальний дорібок, та не вбили духа, не встигли до шенту загубити пригтовані людські кадри. А ней наш росій за останніх 25 літ не завдачуємо зовсім польському релімію, як не часами любили твердити деякі польські ділі. Навпаки — Польща старалась усіма способами зламити наш росій. За австрійських часів ми мали значно кращі условини росію, як за Польщі. Чомуж ми нешли тепер зробити більше, як за Австрії? Тому, що в австрійських часів остала нам відносно численна, висококваліфікована провідна Інтелігентна веретва. Її положення за польських часів було дуже скрутне, — великий відсоток Інтелігентів жив, можна сказати, в нужді. Деяких та нужда ламала; змінна „трошки“ шру, бесурманіли. Але вагал Інтелігенції не подався, не вину в рук національного пранора. У важкій праці, нерва серед голоду та холоду творила українська Інтелігенція Галичини підставу для прийдешнього життя, — може поналу, але послідовно розбудувала всі суспільні ділянки, — стала не тільки в імені, але й на ділі провідною веретвою нації.

А. ЯВОРЕНКО.

ВИПОЛЮЙМО ЛИХО З КОРИНЕМ

Вже кілька разів доводилося мені читати в „Слан. Слові“ статті чи дописи на тему наскаретва і спекуляції по наших селах з очевидно правильним заключенням „але дється у нашому селі“. А що статті пишеться не лишень на те — думаю собі — щоби щось сконстатувати, але щоб з того й якась практична користь була, тому позволяю собі додати до них кілька слів на тему, як те лихо викоринати.

Все, чого село учиться і переймає, походить з міста. Так і тут перших починів і коринів той шви треба шукати в місті (так, будьяко безсторонні і признаймося). Спекулювати навчалось і виробилось на правдивих „фахівців“ багато людей ще за польських. Одні спекулювали тому, що носили були але платні — отже не варто їм працювати, інші спекулювали тому, бо не хотіли йти до праці з „патрістичних“ мотивів, бо числили на те, що як верне і „Скорський, то їм в признанні за їх роботу, подійно за кожний страчений місяць винагородити і т. п. А вельо тому дуже сиріяла обетавина, що вся торгівля і промисл находилась в жидівських руках, що жли і шахрайства і спекуляції, отже рука руку мила.

В критичних літневих днях минулого року кинулася ця ціла шграва бидла ще й на рабунок. Де був який більший склад, де база, де фабрика — майже нічого не лашилось. Люди не хотіли, але й товарами всяких харчів і інших товарів носили й вокали. Но й зачала „торгівля“, та ще й до нині не перевелася. Щоби побутися нагробованих товарів (бо большє решіть і строгих кар), міндали їх за ріжний ішній край, довали по пивницях, альтаках, городах, або продавали за готівку (зовсім „дене-славно“ на Тринітарях) за шораз то вищі ціни.

От вам і початок великої спекуляції, наскаротва, „викинної торгівлі“ і т. п. благодати, що літньою покотилась по наших селах і велика також вже „лишковати“ фахівців-спеціалістів, що жли і ще живуть неале з того, „прожислу“

тисячами в місті і десятками по селах. І навельо вожий з нас як розглянетсь в своїому окруженні, то найде не одного особіяка, що то не сіє і не оре, а жне і збирає та сміється в кулак з тих дурнів, що то мусіли тяжко працювати по установах, щоби побороти перші труднощі в адміністрації, промислі, судивничті, шкільничті і пр. Іні. Той спекулянт, рабінник, саботажник вже також нині зачинає „горнутися до праці“, добо хоче бодай причетитися до якого уряду чи установи (хоч би й за дурню), бо боїться реетрації до примусових робіт.

Сот тепер була би нагода занятися тих всіх „працівників“ а чим ви до лютого чи до квітня трудилась? Поеситати суєдів всяких магазинів, баа, фабрик — де то добро з них поділось? Занятися тими заводовими носередниками — доставляти і конець кінців покарати примірно тих роспорощених аловичнів, усунути дезорганізацію, привернути шру в те, що чесний трудодобичний спосіб життя — це не анахроніам, а людина праці — це не дурак і недотена. Зачати лічити ведугу і виповнювати бурян треба від міста, бо і з міста пішла ця вся зарава. Не сумніваюсь, що компетентні чиники час і спосіб на це знайдуть, щоби алович був покараний і щоби привернено шру в достоїнство чесної праці і в якийсь правопорядок, а громадянство навельо їм поможе, бо це його святий обовязок. — ГАЗЕТА.

Справлення

В числі 44-85 нашого часопису з дня 19-го квітня 1942 р. на 6-8 сторінці в списку п. а. „Новий територіальний поділ Станиславського округу“ трапились помилки: В рядку „понт Товмач“, в колумні „громада“ треба читати не Саджова, а Саджовка, не Ясне, а Ямно, вкінці в рядку „понт Товмач“ опущено 9-ту з черги волость „Хотимир“, до якої входять такі громади: Бортинки, Грушка, Озерня, Оленяна, Пужники, Хотимир.

Симфонічний концерт. Як нас інформують з музичних кіругів, відбудеться в неділю 26. д. м. Концерт симфонічної оркестри, присвячений творам невмірущого, все актуального німецького композитора, Людвіка ван Бетовена. На концерті, останньому у цьому сезоні, виступить як солістка знава арештено станиславського громадянству оперова співачка, п. ірена Маланюк. Провід оркестри спочиватиме в руках п. Миноли Колесса. Про точніші подробищі відносно концерту зможуть читачі довідатися в найближчому числі нашого часопису.

За санітарний стан передмістя Книгинини. Передмістя Книгини колись належало до найкращих передмість міста Станиславова. Сюди входили вулиці: Шевченка з бічними, Шкільна, Городова, опісля Церковна з бічними та інші. Особливо гарною картиною кінчалась вул. давня Шевченка, тепер Українська. Тут простягалась гарна зелена рінь, а дальше просторі густі луги, які могли спичити розмах вод на випадок повені. Але з часом із-за легководної господарки цю рінь занедбано, а вже за совстві цілковито зруйновано луги, наслідком чого підчас останньої повені вода досягла цілий ряд домів, положених над рікою, та заподіяла деякі шкоди. Що найгірше, допущено до того, що людам, сказати б, перед самим носом почали з цілого міста вивозити сміття й тут при кінці вулиці Української асипати. І що не боролось мешканці, нічого не помагало, бо це була „свобода“. Але часи змінились. Управа Міста прикладає багато старань до того, щоб місто прикрасити та зберегти всі асади санітарного стану, який, особливо підчас війни, треба перестерігати, щоб не допустити до інфекцій. Тимчасом, як на сміч, тут у Книгинині, при кінці вул. Української, дальше існує жалогідний санітарний стан. Міські робітники з очакки міста приїжджають собі й майже людям перед вікнами спичать сміття та всяку іншу біді й не помагають просьби ані погрози зі сторони мешканців, яким попросту не стає сил індивідуально боротися проти того. Тому шобожанним було б, щоб відповідні чиники місцевої влади заітересувались цєю справою й допомогли мешканцям через відповідне зарадження в тому, щоб заборонити висипати сміття людям перед носом, але десть далеко поза містом. (ви)

Відділ Ваутта, що міститься при Управі Міста жалудється на поведінку зі сторони деяких громадян, що некультурно ставляться до службовців агаданого відділу, особливо начальника, мовляв: „ваутти є багато в магазині, а вони не хотять його видати...“ Як нас інформувач начальник відділу, Відділ Ваутта вправді розпоряджує одним магазином, одначе не цілим запасом, а лиш окремими приділами з цього магазину, до якого мають теж право такі уряди як залізниця, пошта, поліція та інші. Слід за цим бути вироумлілим та не жадати нераз того, що є неможливим.

„Українська Громада“ в Берліні готується відсвяткувати день пам'яті Богдана Хмельницького. Це святкування звязано з днем відновлення Гетьманату 29. IV. 1918 року. Свято відбудеться в найбільшій залі Берліна. Драматична секція „Української Громади“ приготує виставу „Посли в Чигирині“, „Віад Великого Гетьмана Богдана Хмельницького в Київ“ та „Універсал“. Крім того, на святі буде виголошений відповідний до той урочистости реферат.

Нові провідники Української Громади в Протектораті. На підставі статусу Української Громади в Німеччині обласним провідником Укр. Громади в Протектораті Чехії і Моравії признаний інж. Микола Сілко, польковник. Д-р Микола Кухаршини нааначений провідником Філії Української Громади в Празі. Українська Громада в Німеччині, з осідком в Берліні, має в Протектораті такі Філії: в Празі, Чині, Подєбрадах, Вно. Миті, Берлі, Мельніку, Турнові.

Учительський журнал. У Львові налаштовується видавання журналу „Українська Школа“ для укр. шкільництва, вчительства, установ та батьків. На місце Рогатина приходять до нас Товмач. Як довідуюсь, силою розпорядження Влади з днем 1-го квітня Рогатин вилучено з округу (Kreis) Станиславського, а натомість до станиславської округи прилучено Товмач.

Примус обезпечення від вогню. З нагоди від 1 січня 1942 р. введено примус обезпечення від вогню для всіх будинків побудованих в містах і селах Галичини. Загальний Заклад Взаїмних Обезпечень вступив тому з там днем в права й обов'язки Галицького Закладу Обезпечень (попередньо Держстрах), який встановив свою діяльність. Внаслідок переняття діяльності Загальним Закладом Взаїмних Обезпечень, введено в області Галичина законні постанови про Загальний Заклад Взаїмних Обезпечень після закону з 27 травня 1927 з усіма пізніше виданими змінами і доповненнями. На підставі тих постанов підлягають примусові обезпечення від вогню в цілій опіючій частині будинки за винятком: а) державних будинків, які служать цілям державної адміністрації; б) фабричних і промислових будинків, в яких є зайняти більше як 15 робітників, або в яких продукція відбувається при допомозі погоноу о силі не меншій як 10 механічних коней; в) будинків призначених на розбірку; г) будинків виставлених на неважчайшу небезпеку. Обезпечення обіймає шкоди, спричинені вогнем, громом і вибухом електричного газу; не обіймає однак шкід, які повстали через повінь, землетрус, обвал землі, бурі і вихор, як це мало місце в Держстраху. Обезпечення не обіймає також тих шкід, які повстали внаслідок воєнних подій. Через зменшення відповідальності є однак зменшення також відповідно висота премій. Премії за обезпечення від вогню за час від 1 січня до 31 грудня 1942 є після закону платні в двох ратах, а саме: перша рата до кінця квітня, а друга рата до 15 листопада 1942. Премії треба платити в належних інспекторатах Загального Закладу Взаїмних Обезпечень або в окремо до цього уповноважених урядників Закладу, які мусять виказувати виставленню для них легітимітиці. Загальний Галицького Закладу Обезпечень (Держстраху) з року 1941 належать також платити до Загального Закладу Взаїмних Обезпечень, який після розпорядку увійшов в усі права й обов'язки Галицького Закладу Обезпечень; їх треба заплатити разом з першою премійною ратою, отже до кінця квітня 1942. Крім примусового обезпечення від вогню приймає Загальний Заклад Взаїмних Обезпечень довільним способом ще наступні роди обезпечення: 1. обезпечення від вогню будинків, які не підлягають примусові обезпечення, як також обезпечення товарів, машин і движимостей всього роду. 2. Обезпечення від граду. 3. Обезпечення від крадіжів в'язомом. 4. Обезпечення шкідливої відповідності. 5. Обезпечення нещасливих випадків. 6. Обезпечення арт. 7. Обезпечення худоби. У всіх справах, що торкаються обезпечень, платити премій і виплати відшкодувань уділяють всяких інформацій

привласні інспекторати Загального Закладу Взаїмних Обезпечень.

Новий і старий засів. Уважно слідкуємо всі заходи хліборобів при весняних засівах у полі й застановляємося над тим, який буде врожай. Зима буде гостра, було 82 дні сильних морозів, за те груба верстета снігу покривала поля й це зберегло засіви перед холодом. Весняні праці в полі зустріються з деякими труднощами, яких причиною лежить у наслідках большевицької господарки. Але добре організоване керівництво всіх праць, зв'язаних зі справою прохарчування й хліборобства, яке спочиває в руках Відділу Прохарчування й Хліборобства та високо почуття обов'язку у селян, дозволяють глядіти ясно у майбутнє. І керівництво і селяни докладають усіх зусиль, щоб дистрикт Галичина, а разом з ним теж ціла Генералгубернаторство стали не лиш самонастарчалні, але щоб збільшили свою видаєність й могли експортувати землі плоди. У майбутньому планується піднесення збору зерна з гектара на 20 соттарів, збору картопель на 170 соттарів з гектара та молока понад 2,500 л. від корови на рік. Шлях до того ще далекий. Він веде по через послідовне піднесення хліборобства — покращання ґрунту й збільшення кількості хліборобських машин, селекції насіння, вмілі методи праці, а у годілі по через довготривале поліпшування раси тварин. Зараз ідуть у тому напрямі основні підготовки та вступні праці.

Від каміня до трактора. У давніх часах управа рілля була додатковим заняттям людей, котрі жили головню з хліборобства й риболовлі. Про те свідчать камінні знаряддя, якого уживали давню дерев'яною сохою й камінним лемішем. Як тягла вживали рогату худобу. Збіжжя на хліб мололи на камінних жорнях. Вони складалися з плоских, легко вижолоблених долішніх каменів та звичайно круглих верхніх розтирачів. Пізніше стали вживати жорен т. зв. ротатійних, що нагадують новочасні жорна. Серни появилася в нас перший раз у другому бронзовому періоді. Вони навагал короткі, дуковато вигнуті, скріплені лязом. До одного кінця прикріплювалося держак. Деяке хліборобське знаряддя було зроблене з дерев'я, каміня або костей. Сьогодні людський могок і машина вступують тяжку працю. Новочасні плуги орять глибоко землю, удосконалені сіялки сіють рівнені ряди зерен, механічні живильники одним рухом кладуть покотом тисячі колосів, у залізних, стукітливих локомотивах молотиться зерно. Усюди праця змеханізована, швидко. Це один з великих здобутків людського ума, що змагає до удолітнення життя. (тп).

Весна йде. Перший будиться зі зимового сну діє. З темних галузок ліщини, чорної і сірої відьхи висають жовто-бурі, а з галузок осики волохаті базі. На долині, коло шнів дерев, розвиваються всякого рода рослини — всякі трави й ранні весняні квіти, білого, жовтого, синього кольору. На мокрих луках зачинає денеде показуватися лотис, а лоза покривається пушисто-срібними бязьками. Зірничий світ теж пробудився зі зимового сну. Пралітають шпакі, полелі й лісові жайворонки, голуби, чайки, журавлі та делеки, що бродять на довгих ногах по луках і мокляках або клекоцуть на стріхах хат та клунь. Комахи зачинають теж відчувати тепло соняшного проміння й поволі будяться до нового життя, хоч не можуть відразу розгорнути всіх своїх сил після зимового сну. Незабаром появляться теж метелики. У цілій природі починається життя, рух — усе приготується, щоб гідно прийняти найкращий весняний місяць — травень. (тп).

Ресстрація худоби. Важною справою розпорядку а дня 10. березня 1942 р., який регулює господарку худобою, є припис, що відноситься до ресстрації худоби. Подавмо їх у скороченні. Для кожної волости закладається ресстр тварин. Цей ресстр веде т. зв. торговик, котрий має теж інші завдання, що існують в обсягу господарки худобою. Підприємства торгівлі тваринами, що є допущені до торгівлі годівельною й ужитковою худобою, повинні для свого підприємства провадити власний ресстр тварин, беручи на себе для своїх підприємств завдання торговиків. Усі штуки рогатої худоби, телята, безрогої і поросата понад 4 тижні, віці та ягнята понад 4 тижні, слід після першого перегляду висати до ресстру тварин тієї волости, в котрій ця худоба плекається. Поросата й ягнята, котрі при першому перегляді не перейшли 4 тижнів, слід при перегляді зголосити торговикові. Підприємства торгівлі тваринами повинні худобу, що підлягає обов'язковій ресстрації, зараз після першого перегляду висати до свого рес-тру. Виняток це худоба на заріа, призначена повітовим ярмарком підприємству заріау, або худоба, допроваджена на ярмарок на худобу до заріау, залишаючи на боці стайню. Кожна штука худоби підлягає переглядові переглядової комісії. Перегляд відбувається бодай двічі в році. Переглядова комісія складається з керівника повітового ярмарку на худобу або знатока, визначеного окружним або міським старостою, представниками Уряду Тваринництва, посадики або віїта волости чи заступника ними устаненого. Переглядова комісія зараховує допроваджені тварини до таких класів: 1) худоба стадна; 2) добра годівельна й ужиткова худоба; 3) маловар-

тіена ужиткова худоба; 4) худоба на заріа. — Усю худобу, що підлягає обов'язковій ресстрації, вільно віддавати лиш на повітових ярмарках на худобу до заріау й лиш за посередництвом допущених там підприємств торгівлі тваринами. Для обезпечення роаросту потомства повинен годівельник тварин допровадити саміци до розплідника. Час покриття треба висата в ресстр тварин. (тп)

Зі спорту

„Україна“ — Станіславів (Збірна) 3:2 (1:0)

В неділю 19-го ц. м. станіславівські футболісти гостили у Львові, та як довідуємося, були грішними противниками „України“. За словами „Львівських Вістей“ „...вміли справді навязати рівноградну гру, хоч і без щастя...“ В „Україні“ краще загравала оборона, в Станіславові знову напад, який тільки через недостачу стрілової диспозиції не потрапив виїти переможно.

УСК Львів — „Заграва“

В суботу 25 п. м. відбудуться приятельські змагання в конаному м'ячі між УСК Львів та „Загравою“ (Гірка) о год. 5-й по полудні на грині „Заграви“. в неділю 26 ц. м. о год. 2-й (14-й), теж на грині „Заграви“, відбудуться приятельські змагання УСК Львів — Ямниця.

УСК „Гарбарня“ (Львів) — „Буй-Тур“ (Станіславів)

Як довідуємося, 3-го травня ц. р. приїдуть до Станіславова на приятельські змагання в „Буй-Туром“ львівська дружина „Гарбарня“, яка дуже гарно представляється та має сильний склад і таких репрезентативних гравців, як воротар Зуб та інші. Сподіємося, що „Буй Тур“ акелід підготувавшись до цих змагань, гідно зареєнтує Станіславів.

Біг навпростець

В неділю, дня 26 п. м. находом Т. С., відбудуться біг навпростець в мужських та жіночих конкуренціях. Траєса бігу для мужчин вносить 3 км., для жінок — 1 км.

Відповідальний редактор: **Дмитро Греголіньский.**

Видавництво: Українське Видавництво часописів і журналів для Дистрикту Галичина Львів. — Редація: Станіславів, вул. Лесів України ч. 3 І. тел. ч. 16-58. Адміністрація й експедиція: Станіславів, вул. Адольфа Гітлера ч. 19. тел. ч. 18-63.

Шукаю сина Королюка Василя, арештованого в 1940 р., якого вивезено до бережнєвської тюрми в травні 1941 року. Останній лист з Бердичева 16. VI. 1941. Ласкаві відомості слати на адресу: Анна Королюк, село Рігавляхе, пов. Новосілка, коло Бережн. 561 (1-1)

Курс для дошкільних виховниць
Український Окружний Комітет у Станіславові повідомляє, що згідно з дозволом Відділу Науки та Навчання ч. 3939 з дня 17-го березня ц. р.,

ОДНОМІСЯЧНИЙ КУРС ДОНКІЛЬНИХ ВИХОВНИЦЬ
(Kinderpflegerinnen)
розпочнеться дня 21. IV. 1942 р. Уділок інформацій і додаткові зголошення приймає Шкільний Відділ при УОК, вул. Геріага ч. 22 І. 565 (2-3)

Володєва Урана в Болгарові пошукує секретаря волости, який має закінчені курси для волостних старшин і секретарів у Станіславові й дошукує самонарадну працю. Платня шість відсотків груп Arbeitlosen. Особисті зголошення слати на адресу: волость Болгарів, пошта в місті, округ Станіславів. 560 (1-2)

ПОВІДОМЛЕННЯ
Подано до відомо Українського Громадянства Станіславівщини, що з днем 1-го квітня ц. р. перейшла я від свій заряд аптеку при вул. Хмельницького ч. 2. (код власник Райтман).
Мр. ІВАН ШМОРТУН
аптекарь.

VISCHALTER
mit Deutschsprachkenntnis
gesucht
JULIUS H. RIECHE
GROSSHANDLUNG
Hansastr. 1. (vor. Kraschewskigasse)

До продажі одна пара жіночих чорних нових мештів ч. 38. Відомість в Друкарні, вул. А. Гітлера 4

ПОВІДОМЛЕННЯ
Подано до відомо шан. Громадянства Станіславівщини, що з днем 1-го квітня ц. р. перейшла я від свій заряд аптеку при вул. Вовчинецькій ч. 50.
Мр. ЛЮБОВ БИОБРАМ
аптекарь
569 (2-3)

ЯСНОВИД МАМОТ,
містєць у проповіданні життєвих випадків, дає висношення — поради в різних справах. Особисто приймає щодня. Поштою, за залічкою: подати дату уродження і питання. Варанно — четко. Адреса: Краків, площа А. Гітлера, ч. 46 Б. Ні нов

Уневажнюю посвідчення Емісійного Банку в Станіславові № 188 з 1. X. 1941 р., на аложені гроші Банку Польського, в квоті 38 зол. — Шітлер Станіслав. 562 (1-1)

Пошукується Фортенія. Зголошення: вулиця Гуцульська (б. Понатовського) ч. 17, мешк. 1. 55 (1-3)

Пошукується **БУХГАЛТЕРА**
із знанням німецької мови
ЮЛІАН Г. РІХЕ
ВЕЛИКЕ ТОРГОВЕЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО
вул. Ганзи ч. 1. (д. Крашевського)

ЖАДАЙТЕ ВСЮДИ ТІЛЬКИ

ОГОЛОШЕННЯ
ЛЯШКЕВИЧ ВОЛОДИМИР
лікар
ордикує щоденно
в Отинії, вул. Шевченка ч. 50.

ПОВІДОМЛЕННЯ
Подано до відомо шан. Громадянства Станіславівщини, що з днем 1-го квітня ц. р. перейшла я від свій заряд аптеку в Ринку ч. 4 (давня аптека Байла).
Мр. ЯРОСЛАВ ЧЕНСТУХ
аптекарь
568 (2-3)

Шукаю Коржа Олексу, уродж 1905 р. в Битківці, пов. Надвірна, окр. Станіславів, забраного до большевицького війська 25. VI. 1941 р. Хто знав би що про нього, авольте повідомити жінку Анну Корж в Битківці.

Уневажнюю вкрадені в поїді документи: паспорт і залізничну легітиміцію на прізвище Майгутіч Параскенія.

Уневажнюю загублену посвідку ч. 99 на аложені гроші в Емісійному Банку в Станіславові дня 30. IV. 1941 р. на суму 1000 зол. Джус Михайло, с. Миколи, Станіславів, вул. Гетого ч. 14

Уневажнюю загублену посвідку ч. 96 на аложені гроші в Емісійному Банку в Станіславові дня 30. IV. 1941 р. на суму 1032 зол. Джус Василь, с. Михайлів, Станіславів, вул. Вагнера ч. 4.